

angaar, tror jeg, det ærede Medlem Hr. Rytter har Ret i de Betragtninger af praktisk Art, han anførte med Hensyn til Gennemførelsen af den højtærede Ministers Forslag, men det, jeg særlig vil fæste mig ved, er, at den højtærede Ministers eget Forslag ikke gør Tugthus og Fængsel til de to forskellige Arter af Straffe, han ansaa for nødvendige. Der staar i §§ 41 og 55 i Forslaget, at der skal udstedes Anordninger særskilt for hver af de to Straffe, og det maa vel være i disse Anordninger, den højtærede Minister nærmere vil gennemføre Artsforskellen mellem Tugthus og Fængsel. Ganske vist er nu Forholdet efter den gældende Ret dette, at de nærmere Regler om Tugthusstraf er givet administrativt ved Anordningen af 13. Februar 1873, men det har i alt Fald i den sidste Menneskealder været almindeligt anerkendt herhjemme, at noget saa vigtigt som Fuldbyrdselsens af de strenge Frihedsstraffe, der i den Grad er af Betydning for enkelte Menneskers Liv og Skæbne, ikke bør være et administrativt Anliggende, baade af statsretlige og af strafferetlige Grunde. Derfor forekommer det mig, at vi i alt Fald ikke vil kunne nøjes med den Henvisning, der i §§ 41 og 55 findes til, at man vil give nærmere administrative Bestemmelser om Tugthusstraffen, men vi maa enten her i eller i Udvalget høre paa, hvilken Maade den højtærede Minister nærmere har tænkt sig at gennemføre Artsforskellen mellem Tugthus og Fængsel. Hvis det nu under den højtærede Ministers Redegørelse herfor skulde vise sig, hvad jeg ikke skulde være tilbøjelig til at antage, at der ikke paa rationelt Grundlag virkelig kan opstilles nogen Sondring mellem Tugthus og Fængsel, der gør disse to Former for den strenge Frihedsstraf artsforskellige, bliver der altsaa tilbage kun en Navneforskel, og hvis det for saa vidt kun er Striden om et Navn, det drejer sig om, vil hele denne Strid naturligvis ikke være af saa særlig stor Betydning. Jeg antager ikke, det vil være et af de Stridspunkter, som det vil være uoverkommeligt at komme over ved den Forhandlingsvillighed, som naturligvis vil præge den højtærede Minister. Det, jeg kunde tænke mig, man vilde kunne anføre mod at bevare Tugthusstraf som en Straf, der blot ved sit Navn er forskellig fra den anden Frihedsstraf, skulde være det Synspunkt, om det vilde være rigtigt paa en dog forholdsvis vilkaarlig afgrænset Gruppe af Forbrydere at sætte den sorte Kokarde, som Tugthusstraffen sætter paa dem, og derved vanskeliggøre deres Tilbage-

venden til det borgerlige Samfund. Jeg tror derfor, at Resultatet vil blive det, som efter min Opfattelse ogsaa vil være det rigtige, at man ikke gennemfører den særlig kvalificerede Form for Frihedsstraf, som den højtærede Minister har foreslaaet gennem Tugthusstraffen.

Med Hensyn til Bødestraffene er der af tidligere Talere gjort Rede for det Forslag om Dagsbodssystemet, som findes i § 57. Der siges herom i Bemærkningerne, at man frygter, at dette Systems Gennemførelse vil føre til praktiske Vanskeligheder, og jeg tror heller ikke, man kan bestride, at der virkelig vil være Fare for, at Systemets Gennemførelse vil kunne føre til praktiske Vanskeligheder. Men jeg maa naturligvis erkende, at det Princip, der ligger bag Dagsbodsystemet, Princippet om, at man skal sætte Bødestraffen i Forhold til vedkommendes hele økonomiske Situation, saaledes at der bliver en virkelig Forskel mellem de Bøder, der gives Millionæren, og dem, der gives fattig Per Eriksen, er et Princip, som jeg fuldt ud kan anerkende. Og jeg maa ogsaa erkende, at stærke Grunde taler for Dagsbodsystemet. Vi har jo nemlig allerede nu i den gældende Straffelovs § 59 en Bestemmelse om, at Bødestraffen skal sættes i Forhold til den skyldiges Formueforhold, men den Bestemmelse, vi har i Straffelovens § 59 om dette Princip, har jo, dels paa Grund af de for snævre Rammer for Muligheden for at idømme Bøder efter Straffeloven, dels af andre Grunde, utvivlsomt ikke spillet den Rolle i Praksis, som den burde, og jeg vil erkende overfor den højtærede Minister — og deri maa jeg være uenig med det ærede Medlem Hr. Rytter —, at der kan være Fare for, at nogen virkelig Forandring paa dette Punkt faar vi ikke, medmindre vi gaar over til et nyt System. Derfor maa jeg erkende overfor den højtærede Minister, at stærke Grunde taler for Dagsbodsystemet, naar man vil have en virkelig Ændring paa dette Punkt. Derfor vil jeg være overordentlig villig til, saa langt som det overhovedet er muligt, paa dette Punkt at støtte den højtærede Minister, og jeg vil haabe, at det maa lykkes os at finde en saadan Ordning, at vi kan gennemføre dette Dagsbods-system uden alt for store praktiske Vanskeligheder.

Jeg skal endelig til Slut i dette Afsnit gøre nogle Bemærkninger om Straffesystemet med Hensyn til Sædelighedsforbryderes Behandling. Dette Spørgsmaal har Straffelovskommissionen overvejet i Anledning af det til den oversendte Andragende, der i 1921 af en Række Kvindeforeninger blev